

عنوان مقاله:

پارادوکس یا متناقض نما در ادبیات فارسی

محل انتشار:

چهارمین همایش پژوهش های نوین در علوم و فناوری (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمدرضا بختیاری - عضو هیئت علمی دانشگاه پیام نور مرکز ارومیه

خلاصه مقاله:

با توجه به این که در بدیع معنوی بحث از شگردهایی است که موسیقی معنوی کلام را افزون می کند و به عبارت دیگر رشته ای که کلمات را به طرز هنری به هم می پیوندد همان تناسبات معنایی است و برخی از این شگردها جزء ذاتیات سبک ادبی است مثل تشبیه و استعاره و مجاز و تضاد و پارادوکس و ... و هیچ اثری نیست که کاملاً عاری از آنها باشد. در شعرهای موج نو و موج های شعر نو روزگار ما تناقض های زبانی بسیار مورد توجه شاعران است بسیاری آگاهانه با تناقض بازی در سطح زبان می کوشند زبانی تازه بیافرینند این تناقض های زبانی، از آن رو که فاقد عمق تجربه ی روحی و شور عاطفی است فقط تکانه ی ذهنی ایجاد می کند و نه تکانه ی روحی . صناعات ادبی در شعر همه ی شاعران هست اما تفاوت خلاقیت های هنری با تصنع و تکنیک در وجود جوهر عاطفی و روح پر شور گوینده است و این روح عاطفی شور انگیز است که به آرایه ی سخن جان هنری می دهد. در این جستار سعی بر آن است که ضمن بیان معانی و مفاهیم مربوط به پارادوکس در ادبیات و علوم بلاغی و منطق و عرفان و ... و با آوردن نمونه هایی از کتاب های درسی و آثای بزرگان علم و ادب ایران این آرایه ی معنوی را به طور مختصر تشریح کند و همچنین راه های تشخیص آن را از تضاد و تناقض آشکار سازد و اهمیت این آرایه و زیبایی و بلاغت آن را در شعر شاعران به ویژه شاعران ایرانی نشان دهد

کلمات کلیدی:

ادبیات فارسی، تضاد، پارادوکس، متناقض

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/467549>

